

TAULA RODONA: ELS PARTITS POLÍTICS I EL FINANÇAMENT, GESTIÓ I CONTROL DE LES RTV PÚBLIQUES

La taula rodona, presidida i moderada per Antoni Esteve, director de Lavínia TV i professor de la Universitat Pompeu Fabra, estava formada pels portaveus de les sis forces polítiques amb representació al Parlament i que, a més, formen part de la Comissió de Control Parlamentari de l'actuació de la CCRTV. Aquests sis representants són: Benet Tugues (Grup Mixt), Josep Bargalló (ERC), Jordi Guillot (IC), Jacint Vilardaga (PP), Josep M. Carbonell (PSC) i Enric Castellnou (CiU), que és president del Consell Assessor de RTVE a Catalunya i president de la Comissió d'Estudi sobre la modificació de la Llei 10/83 de creació de l'ens públic CCRTV.

INTERVENCIÓ

ENRIC CASTELLNOU I ALBERCH

Diputat de CiU i president de la Comissió d'Estudi sobre la modificació de la Llei 10/1983 de la CCRTV

Moltes gràcies als organitzadors per la seva invitació, i felicitats per l'encert d'introduir el debat sobre una nova legislació de les RTV públiques, que coincideix amb els treballs que està duent a terme el Parlament de Catalunya. En el transcurs del debat, pretenc indicar els cinc punts que desplego a continuació.

El primer element a remarcar és la conveniència, la necessitat, de reformar l'actual Llei de RTV o de la CCRTV atesos els canvis esdevinguts des de 1983 en tots els aspectes, els jurídics, els tècnics, els polítics, els interns i propis de Catalunya, els estatals i els internacionals, en especial els que resulten de la normativa de la UE. El Parlament, doncs, fa bé d'estudiar una nova legislació catalana adient al dia d'avui.

Un segon factor que crec interessant de destacar des de CiU és la voluntat de consens en l'elaboració i aprovació de la nova Llei de la RTV de Catalunya. Consens proposat pel conseller de Presidència, l'H. Sr. Xavier Trias, en la seva compareixença al Parlament quan va anunciar la proposta de creació de la Comissió d'Estudi sobre la modificació de la Llei 10/1983, de creació de l'ens públic CCRTV i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya. Consens que jo reitero avui, aquí. Hi va haver consens l'any 1983 i n'hi ha d'haver ara.

Un tercer element rau en la necessitat d'una TV pública catalana, imprescindible avui com a servei públic, en especial per a la promoció de la llengua, per a la normalització del català. Ningú no ignora la capacitat de penetració de la TV de Catalunya en àmbits en els quals la normalització lingüística hauria estat més difícil; i en aquest sentit, em permeto de recordar l'èxit de la programació inicial com *Dallas*. Però de manera més simple, políticament i socialment parlant, i amb clara referència al respecte als drets humans, podem afirmar que a Catalunya qualsevol català té el dret a rebre emissions televisives en la seva llengua. Després, cadascú mirarà la TV en la llengua que vulgui, però el dret a una TV en la pròpia llengua és innegable. Podria ser interessant, doncs, que TV3 estudiés l'emissió contínua de vint-i-quatre hores. També és necessària una televisió pública catalana com a punta de llança de la indústria audiovisual a Catalunya, interessant com a tecnologia punta.

La quarta consideració que proposo és la del finançament d'aquesta TV entesa com a servei públic. S'ha parlat, per exemple, del deute de la RTVE, que arriba a xifres astronòmiques, cap als 600.000 milions de pessetes. Bé, és lògic pensar que aquests dígitos no han estat provocats només per la gestió del Partit Popular en aquests darrers tres anys, sinó que el PSOE també hi ha d'assumir una gran responsabilitat. A Catalunya —ho va indicar fa pocs dies el director general de la CCRTV al Parlament— tenim «un cost de 36.000 milions de pessetes i una subvenció de fons públics de 14.000 milions de pessetes».

De cara al futur, el finançament hauria de ser mixt. Si ara els ingressos de la RTV de Catalunya procedeixen en un 60 % d'ingressos comercials i en un 40 % de fons públic, aquest percentatge hauria d'invertir-se (com a Europa en general) o equilibrar-se al 50 %.

D'on haurien de procedir aquests fons públics? Una font podria provenir del cànon televisiu, fórmula molt estesa a Europa, clara i transparent. Però difícil d'implantar a Espanya. Haig de negar en aquest punt que el director general hagi afirmat que el cànon sigui en el futur el mètode a aplicar a Catalunya. En va parlar al Parlament només en els termes, més o

menys, en què jo acabo d'esmentar-ho. Res més. O com una de les fórmules de finançament sotmesa a estudi.

Per tant, retornant a la pregunta sobre el finançament públic, apareixen tres possibles ingressos complementaris: a) els provinents d'Europa, els dels programes *media 1* i *media 2*, i els que puguin establir-se en defensa i promoció de les llengües minoritàries o «menys difoses» (en terminologia europea); b) els procedents dels pressupostos de l'Estat tenint en compte el caràcter plurilingüe i pluricultural de l'Estat espanyol, estat de les autonomies, igualment per a la defensa del que en diuen «el rico patrimonio lingüístico español» i, fins i tot, en compensació dels ajuts que, per a la programació en català, la Generalitat atorga a TVE-Catalunya; i c) òbviament, els emanats dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya, com passa en l'actualitat.

Quant al finançament privat o comercial, s'ha de mantenir la participació en el mercat publicitari, importantíssim per evitar un increment dels costos, però dins els límits legals. Cal continuar comptant també amb els ingressos resultants de la comercialització de producció pròpia, i amb aquells derivats dels actes propis del tràfic comercial autoritzat per la llei.

La cinquena proposta concerneix el *control de la RTV pública*, convenient certament, però que contrasta amb la seva absència en la TV privada. Pretenc distingir dos àmbits: el del contingut i el dels agents.

Pel que fa al contingut, els criteris vigents en la llei actual, la Llei 10/1983 (anàlegs als establerts en l'Estatut de la radiodifusió i televisió, la Llei 4/1980), que es troben fixats en l'article 14, continuen sent plenament vàlids: respecte als drets i llibertats proclamats per la Constitució de 1978 i l'Estatut d'autonomia de 1979, i en concret, als principis d'objectivitat, veracitat, imparcialitat, pluralisme polític, religió i social, promoció de la llengua i cultura catalanes, igualtat davant la llei i evitació de discriminacions i marginacions. Bé, es tracta, doncs, de principis amb valor normatiu, de validesa democràtica universal, amb perfecta coherència amb els drets humans.

Quant als agents de control de la RTV, tot i que els actuals han exercit les seves funcions amb encert, l'experiència aconsella uns canvis que podrien millorar-los. Canvis que impliquen modificacions en l'estructura organitzativa de la CCRTV. S'hi va referir al Parlament el director general de la CCRTV, i el nostre grup hi està bàsicament d'acord.

Sembla aconsellable abastar en un sol òrgan —una mena de gran consell de la ràdio i la TV de Catalunya— les funcions del Consell Assessor i del Consell d'Administració en tots els aspectes relatius a la programació: les seves línies, la producció pròpia, les hores d'emissió, etc. Nomenats pel Parlament, els seus membres haurien de representar tant

els partits polítics com la societat civil en general (professionals dels mitjans de comunicació, la universitat, el món empresarial, els sindicats, etc.).

En un altre nivell, podria existir un consell d'administració, més reduït que l'actual, amb funcions executives i amb la presència (i presidència) del director general. Consell que hauria de ser nomenat pel Govern de la Generalitat.

En el mateix nivell, el director general, òrgan unipersonal clarament executiu, seria nomenat pel Consell d'Administració.

Per sobre de l'estructura de la CCRTV, hi haurien d'haver una comissió parlamentària de control, que inclogués també la RTVE a Catalunya, que actués en relació amb la CCRTV, RTVE, i les ràdios i televisions locals, les emissores privades i les públiques, sobre programació, sobre publicitat, sobre compliment de la legislació, i amb funcions sancionadores.

La comissió parlamentària i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya podrien actuar en relació amb els òrgans citats. Però, a més, el director general seria responsable davant el Consell d'Administració, i tots dos, davant el consell de la ràdio i televisió de Catalunya, i els seus àmbits respectius.

Finalment, voldria reiterar la disposició del grup de CiU per introduir els *canvis necessaris* en la legislació catalana sobre ràdio i TV a Catalunya, i subratllar de manera ben marcada la voluntat de consens amb les forces polítiques parlamentàries i amb la societat civil en general, i de manera especial amb els professionals dels mitjans de comunicació.

Moltes gràcies per la seva atenció.

FUTUR DE LES TELEVISIONS I RÀDIOS PÚBLIQUES

JOSEP MARIA CARBONELL

Partit dels Socialistes de Catalunya

1. Sobre el sentit de les televisions i ràdios públiques

Deixeu-me ser categòric des de l'inici de la meva intervenció en relació amb aquesta pregunta: les televisions i ràdios públiques tenen molt i molt sentit. I a més, afegiria: i les televisions i ràdios públiques de qualitat i competitives, i per tant, significatives, encara en tenen molt més.

Mireu, jo sóc diputat i militant del Partit Socialista. Com a socialistes, pensem que cal una certa intervenció dels poders públics i democràtics en determinats aspectes que regulen la vida social, cultural i econòmica de la nostra societat. Com sabeu, nosaltres no som partidaris d'un *laissez faire* com el que es proposa des del liberalisme, nosaltres no som partidaris que certs sectors clau per a la convivència de les nostres societats funcionin estrictament sota les lleis del mercat.

Nosaltres pensem que en el mercat de les telecomunicacions i de l'audiovisual cal la intervenció dels poders públics democràtics, i en la millor de les tradicions europees de l'Estat del benestar, calen unes televisions i ràdios públiques de qualitat. Unes televisions que no es moguin pels dos objectius essencials que busquen les cadenes i les empreses privades: els beneficis econòmics i les millors audiències.

Ahir vaig arribar d'una estada de tres setmanes als Estats Units d'Amèrica, invitat pel seu Govern, per conèixer el model americà de les telecomunicacions i audiovisuals. Us haig de dir que he vingut amb la convicció i amb la confirmació del model europeu de televisió i ràdio. Creieu-me que, malgrat els processos de liberalització de les telecomunicacions, la competència i la lluita per l'audiència està produint un deteriorament sense precedents dels mitjans de comunicació americans, així com una concentració de la propietat de les companyies de comunicació. En el model americà, totalment dominat per les grans companyies privades, la televisió pública, d'una certa qualitat, ha quedat totalment marginada.

En un sector tan important per a la cohesió i la dinàmica democràtica de les nostres societats, ens cal, tal vegada avui més que mai, afirmar la vigència i importància dels mitjans de comunicació públics, amb qualitat i amb capacitat de tenir una presència significativa dins de les nostres societats.

2. Sobre les funcions del servei públic de ràdios i televisions

Aquest és un dels aspectes més importants de la nova etapa en què ens trobem en el món audiovisual. De fet, aquesta és una de les preocupacions que s'estan treballant a la Comissió d'Estudi del Parlament de Catalunya sobre la renovació de l'Estatut de la CCRTV. Ja sabeu que totes les forces polítiques del Parlament de Catalunya ens vam posar d'acord per constituir una comissió que estudiés la conveniència de renovar l'Estatut de la CCRTV.

En funció dels tres objectius tradicionals del servei públic, informar, formar i entretenir, el balanç que podem fer de la CCRTV és relativament pre-

cari. Si analitzem les funcions informatives, crec que fàcilment arribarem a la conclusió que els informatius de TV3 i de Catalunya Ràdio han estat marcats per la seva parcialitat i servilisme al poder polític convergent, i que la política informativa és l'assignatura pendent de la CCRTV. Sobre l'objectiu de formar, és a dir, educar, el balanç és contradictori: potser caldria fer una reflexió a fons sobre la necessitat o no, però almenys caldria reflexionar-hi, d'una certa programació dels valors que hauria de transmetre el mitjà de comunicació. El tercer objectiu, l'entreteniment, ha estat àmpliament aconseguit, i això explica els nivells d'audiència.

Ara bé, hi hauria un quart objectiu que no ha aconseguit la CCRTV, que seria l'objectiu d'impulsar la indústria audiovisual catalana. Fins fa pocs anys la CCRTV pràcticament no hi feia res, fins a tal punt que la indústria va haver d'emigrar a Madrid. Ara, la CCRTV ha impulsat alguns projectes, com per exemple Mediapark, que a nosaltres ens preocupa, perquè no acaba d'arrencar i està xuclant moltes energies que haurien pogut emprar-se de manera més assenyada.

D'altra banda, cada dia estic més convençut que les TV i les ràdios públiques han d'intentar el difícil objectiu d'aconseguir una audiència significativa i de mantenir la qualitat, defugint de tot tipus de banalització. Sense obsessionar-s'hi, s'ha de tenir, però, bona audiència, i s'ha de cercar sempre la qualitat.

3. Sobre el finançament de les ràdios i televisions públiques

Primer, m'agradaria recordar algunes xifres significatives: l'endeutament de la CCRTV el desembre de 1998 se situava a l'entorn dels 72.000 milions de pessetes i l'endeutament de l'ens públic RTVE se situava al voltant dels 680.000 milions.

Endeutaments molt grans que condicionen i condicionaran encara més el futur d'aquestes corporacions. Endeutaments que tenen orígens diferents. L'origen del de RTVE es deu, bàsicament, al menysteniment que n'ha tingut el Govern del PP. Fixeu-vos que l'endeutament a finals de 1995, final del Govern socialista, era de 150.000 milions, una xifra similar al seu pressupost ordinari. En tres anys, aquest endeutament s'ha multiplicat per quatre. Senzillament increïble.

L'origen de l'endeutament de la CCRTV és una mica diferent. Es deu, en primer lloc, a la brutal retallada de la subvenció pública del Govern de la Generalitat que en tres anys ha passat de 15.000 milions anuals a 6.000. La resta ha estat avall de tresoreria a càrrec de la CCRTV. En segon lloc, aquest endeutament es deu a una certa alegria en la gestió de la despe-

sa de la CCRTV. En tot cas, són insostenibles els 4.500 milions de pessetes negatius anuals de dèficit.

Ja que m'he referit a la situació de l'ens RTVE, caldria fer esment a la delicada situació en què es troba el Centre de Sant Cugat de l'ens públic i hauríem de fer una reflexió sobre la necessitat que aquest ens mantingui un sistema propi de caràcter federal que representi la plurinacionalitat d'Espanya.

El Partit Socialista està clarament a favor d'un model de finançament mixt de les ràdios i televisions públiques. Per un costat, publicitat i venda de serveis, i per l'altre, aportació pública. Aportació pública que hauria de concretar-se a través d'un contracte programa per a cinc anys en què es poguessin detallar les contraprestacions de la corporació, així com els objectius a aconseguir.

Nosaltres no veiem clar el model del cànon o impostos especials sobre la televisió. En aquest sentit, em va sorprendre molt l'anunci de Jordi Vilajoana de voler proposar un cànon. Em va sorprendre molt perquè si durant més d'un any ha estat incapaç d'aconseguir pactar amb el Govern el que va anomenar un contracte programa, més li costarà aconseguir un model tan complex com el del cànon.

Finalment, sobre aquest tema voldria referir-me a Europa. Estem preocupats per la futura resolució de la Unió Europea sobre el finançament del sector públic. Esperem que la Unió resisteixi a la pressió de les televisions privades i no condicioni la competitivitat del sector públic retallant els seus ingressos a través de la publicitat. Espero que la Unió Europea sigui capaç de respondre en conseqüència a la seva tradició de suport al servei públic.

4. Sobre el control democràtic dels mitjans públics de ràdio i televisió

En primer lloc, voldria recordar que els Estatuts de TV espanyola i de la corporació catalana s'aproven a l'inici de la dècada dels vuitanta, en plena etapa constituent de la nostra democràcia. Des d'aquesta òptica, crec que podem afirmar que han estat uns estatuts que han ajudat a la consolidació de la democràcia i a la cohesió de les nostres societats. Ara bé, vint anys després de la Constitució, un cop la democràcia ha estat consolidada, un cop ens trobem en un marc més ampli que representa la Unió Europea, ens cal repensar els estatuts de les corporacions públiques. Cal repensar-los per assegurar que els principis del servei públic quedin molt més garantits, repensar-los per assegurar-ne la independència i el compliment dels principis inspiradors de la programació.

A la Comissió d'Estudi del Parlament han aparegut tres idees que em semblen interessants en aquesta línia de major transparència i independència. En primer lloc, la proposta en virtut de la qual els consellers que elegeix el Parlament tinguin un període més ampli que el de les legislatures i diferent d'aquest, de manera que tinguin un caràcter més independent. En segon lloc, l'establiment d'una comissió d'idoneïtat per tal d'estudiar si les persones proposades tenen els mèrits corresponents per accedir a aquests càrrecs. I finalment, en tercer lloc, que el director general de la corporació sigui elegit dintre del Consell d'Administració i no sigui designat pel Consell Executiu.

A més d'aquestes tres propostes, que podrien representar un pas endavant, també caldria pensar-nos bé una reforma a fons del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC). Aquest consell, aprovat en aquesta legislatura, és excessivament dependent de l'executiu, de fet, és un departament de l'executiu.

Caldria una reforma del CAC per convertir-lo, efectivament, en un organisme de regulació, independent de l'executiu, que es convertís en «l'autoritat» de regulació i control del món audiovisual. Aquesta és una reforma del tot indispensable i s'hauria de fer en paral·lel a la reforma de l'Estatut de la CCRTV.

INTERVENCIÓ

JACINT VILARDAGA

Partit Popular

És de tots conegut que les lleis que regulen al nostre país les entitats de RTV els atribueixen unànimement una naturalesa de servei públic (art. 15 Llei ens CCRTV i art. 21 Llei 4/1980, del 10 de gener), i que mentre a Europa no hi hauria altres televisions que les públiques, aquesta especial naturalesa que els atribueixen les lleis no semblava preocupar gaire, i ningú sentia la necessitat de definir l'anomenat «servei públic» en relació amb les activitats i programes de les TV públiques.

Però resulta que aquests ens públics, precisament perquè ho són i pel servei públic que haurien de prestar, es financen amb càrrec als Pressupostos generals de l'Estat, o de la Generalitat, en el nostre cas, a més de valer-se dels ingressos i rendiments de les seves activitats, en especial les de publi-

tat, per la qual cosa, a partir del moment en què les televisions privades fan acte de presència es produeix el que molts entenen com una competència deslleial, que es derivaria d'aquest doble finançament, i que ha portat el Comitè d'Experts Comunitaris en Política Audiovisual, pel que fa referència al tema del finançament, a unes conclusions que formulen en tres principis:

a) Els fons públics s'utilitzaran exclusivament per a activitats de servei públic.

b) Els operadors públics hauran de tenir una comptabilitat separada segons si es tracta d'activitats públiques o purament comercials.

c) S'ha de respectar el lliure comerç i la lliure competència.

És a partir d'aquí que el debat ha quedat servit, perquè:

— Quines activitats de les desenvolupades pels ens públics tenen naturalesa de servei públic?

— Quins programes de les nostres televisions es poden considerar de servei públic?

— Tenen el programa de Jordi González, el d'Arús, el dels Morancos o d'altres similars, una naturalesa de servei públic? La té una telenovel·la, per més interactiva que ens diguin que és?

Jo entenc que no. Però comencen a sentir-se veus, concretament la del director general de la CCRTV, que formulen l'«original» teoria segons la qual qualsevol emissió de la RTV catalana és un servei públic pel sol fet que utilitza com a llengua vehicular la catalana, idea que, si prospera, ens conduiria a una innovadora concepció de «servei públic» en funció de la llengua. Per exemple, la venda d'electrodomèstics serà, per regla general, una activitat mercantil, però si l'empresa venedora utilitza la llengua catalana, aquesta activitat mercantil tindrà una naturalesa de servei públic. Els exemples podrien arribar a ser esperpèntics.

Però encara hi ha una altra pregunta de gran interès: pot subsistir una televisió pública com l'espanyola, que està generant un deute que creix dia a dia i que supera els 50.000 milions, o 70.000 milions segons les fonts, quant a la corporació catalana, i que està prop dels 600.000 milions en la TV estatal? Tots aquests milions estan finançats per deute públic i generen a la vegada una càrrega financera que aviat serà insuportable.

A partir d'aquí, per solucionar aquesta problemàtica, han sorgit opinions per a tots els gustos: incrementar les aportacions de l'Estat a través dels Pressupostos generals o autonòmics, o la creació de quotes anuals, igual que en altres països europeus, que haurien de pagar els usuaris de la TV. A França, fins i tot, s'ha proposat una retenció de naturalesa fiscal

sobre els ingressos publicitaris dels canals privats, que revertiria a favor de la televisió pública.

Les dificultats de la implantació de quotes al nostre país, o l'íntegre finançament del cost d'explotació amb càrrec als Pressupostos generals o autonòmics, són evidents, per la qual cosa serà inevitable l'obertura d'un debat a tots els nivells de la societat del qual sens dubte sorgiran idees més o menys imaginatives. En aquest sentit, és evident que el debat ja ha començat i que les conclusions d'aquestes jornades seran d'una inestimable ajuda respecte d'això.

Precisament aquesta naturalesa de servei públic que s'atribueix a la radiodifusió i televisió fa que les entitats que la gestionen siguin de dret públic, però la gestió del servei correspon a empreses amb forma de SA. La ràdio i TV públiques estan dirigides per un director general, amb un Consell d'Administració, un Consell Assessor i, en el cas de Catalunya, existeix, a més a més, un Consell de l'Audiovisual.

A Catalunya, el director general de la corporació és nomenat directament pel Consell Executiu (pel Govern) de la Generalitat, prèvia consulta al Consell d'Administració, compost per dotze membres escollits pel Parlament de Catalunya mitjançant majoria de dos terços, cosa que, a la pràctica, trasllada al Consell d'Administració les mateixes majories i minories del Parlament.

El Consell de l'Audiovisual, que té funcions d'assessorament i consultives, de vigilància, i de control de la legalitat, està integrat per dotze vocals i un president, i té, així mateix, una composició en la qual el Govern i la majoria que li dona suport al Parlament decideixen sobre el nomenament de dos terços dels seus membres.

Aquesta activitat de les RTV públiques està sotmesa a un control parlamentari directe, ja que hi ha una comissió en què estan representats tots els partits en proporció a la representació parlamentària. Així doncs, ens trobem que els partits polítics exerceixen una funció de control de les RTV públiques a través de l'esmentada comissió, però aquest control es converteix en realitat en una nova manera amb què el Govern, a través de la majoria que li dona suport, augmenti el control que ja té sobre la RTV pública. És cert que la resta de grups o partits exerceixen una meritòria tasca de control a la comissió, a través de preguntes o proposicions no de llei, però les preguntes, amb els seus respectius torns d'intervenció, no representen un autèntic diàleg i, en tot cas, no tenen el poder de marcar una línia d'actuació de l'ens públic, i pel que fa a les proposicions no de llei, segueixen la sort, com és natural en un Parlament democràtic, del vot de la majoria, que coincideix amb el del partit que governa.

Conclusions

— És urgent frenar l'endeutament.

— És urgent definir què és «servei públic» i, a partir d'aquí, decidir si aquestes activitats hauran de ser finançades amb càrrec als Pressupostos o mitjançant quotes dels usuaris de la TV, sens perjudici d'altres ingressos per publicitat o venda de programes.

— Seria convenient deixar el finançament de les activitats comercials al mercat, en competència amb altres empreses del sector.

— El control de la RTV públiques, pels mitjans parlamentaris de què disposem, no és suficient per aconseguir la seva absoluta independència respecte al Govern. Tampoc ho és per mitjà del Consell de l'Audiovisual, ja que ha quedat clar que no té vocació de control de l'actuació de la RTVC, com ens va manifestar fa pocs dies el seu president davant la Comissió del Parlament.

Sens dubte, a mesura que la nostra societat vagi guanyant en maduresa política i l'alternança en el poder tingui lloc amb major freqüència o es posin límits a la duració dels mandats polítics, la dependència dels ens públics respecte a l'executiu anirà disminuint, però mentrestant, pel que fa a la CCRTV, seria bo que el Parlament de Catalunya es plantegés la possibilitat de modificar la llei de creació de l'ens, concretament l'article 10, en el sentit que sigui el Parlament de Catalunya el competent per al cessament del director general (no el Consell Executiu com ara) quan es refereixi a les causes de l'apartat *b*), és a dir, «incompetència manifesta o actuació contrària als criteris, els principis, o els objectius a què es refereix l'article 14 de la mateixa llei», ja que la interpretació dels valors i principis a què es refereix l'esmentat precepte ha de correspondre al Parlament i no a l'executiu, que disposa ara, gràcies a la generalitat del precepte, d'un recurs molt important en ordre a la destitució del director general.